

....., dnia r.

Odwołujący/a się

adres do korespondencji:

.....

Państwowy Wojewódzki Inspektor Sanitarny
za pośrednictwem:
Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego

.....

.....

dotyczy:

.....

Odwołanie od decyzji z dnia r.

(z zawiadomieniem o popełnieniu przestępstwa)

Niniejszym zawiadamiam, że Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny decyzją z dnia r. bezpodstawnie wymierzył mi karę PLN za niezakrywanie ust i nosa.

Zaskarżam decyzję w całości, zarzucając jej:

– rażącą i oczywistą obrazę art. 2. (*Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej*), art. 5. (*Rzeczpospolita Polska (...), zapewnia wolności i prawa człowieka i obywatela oraz bezpieczeństwo obywateli,(...)*), art. 7. (*Organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa*), art. 8. ust. 1. (*Konstytucja jest najwyższym prawem Rzeczypospolitej Polskiej*) i 2. (*Przepisy Konstytucji stosuje się bezpośrednio, chyba że Konstytucji stanowi inaczej*), art. 9. (*Rzeczpospolita Polska przestrzega wiążącego ją prawa międzynarodowego*), art. 30. (*Przyrodzona i niezbywalna godność człowieka stanowi źródło wolności i praw człowieka i obywatela. Jest ona nienaruszalna, a jej poszanowanie i ochrona jest obowiązkiem władz publicznych*), art. 31. ust. 1. (*Wolność człowieka podlega ochronie prawnej*) i 2. (*Każdy jest obowiązany szanować wolności i prawa innych. Nikogo nie wolno zmuszać do czynienia tego, czego prawo mu nie nakazuje*) oraz 3. (*Ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie (...). Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw*), art. 32. ust. 1 (*Wszyscy są wobec prawa równi. Wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne. (...)*), art. 37. ust. 1. (*Kto znajduje się pod władzą Rzeczypospolitej Polskiej, korzysta z wolności i praw zapewnionych w Konstytucji*), art. 38. (*Rzeczpospolita Polska zapewnia każdemu człowiekowi prawną ochronę życia*), art. 40. (*Nikt nie może być poddany torturom ani okrutnemu, niehumanicznemu lub poniżającemu traktowaniu i karaniu. (...)*), art. 42. ust. 1. (*Odpowiedzialności karnej podlega ten tylko, kto dopuścił się czynu zabronionego pod groźbą kary przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia. (...)*), art. 83. (*Każdy ma obowiązek przestrzegania prawa Rzeczypospolitej Polskiej*), art. 87. ust. 1. (*Źródłami powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej są: Konstytucja, ustawy, ratyfikowane umowy międzynarodowe oraz rozporządzenia. (...)*), art. 91. ust. 1. (*Ratyfikowana umowa międzynarodowa, po jej ogłoszeniu w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej, stanowi część krajowego porządku prawnego i jest bezpośrednio stosowana, chyba że jej stosowanie jest uzależnione od wydania ustawy*) i 2. (*Umowa międzynarodowa ratyfikowana za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie ma pierwszeństwo przed ustawą, jeżeli ustawy tej nie da się pogodzić z umową*).

W walce o swoją wolność korzystasz z owoców naszej własności intelektualnej. Odwdzięcz się wspomagając naszą inicjatywę. Wpłać dowolną kwotę na zrzutkę <https://zrzutka.pl/h266xv> Bardzo prosimy udostępniaj tą zrzutkę gdzie tylko możesz. Walczymy o tą samą sprawę.

– rażąca i oczywista obrazę przepisów Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności sporządzona w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmieniona następnie Protokołami nr 3,5 i 8 oraz uzupełniona Protokołem nr 2 (Dz. U. 1993 nr 61 poz. 284):

Art. 3 (*Nikt nie może być poddany torturom ani nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu albo karaniu*), art. 5. ust. 1. *Każdy ma prawo do wolności i bezpieczeństwa osobistego. Nikt nie może być pozbawiony wolności, z wyjątkiem następujących przypadków i w trybie ustalonym przez prawo: a) zgodnego z prawem pozbawienia wolności w wyniku skazania przez właściwy sąd; b) zgodnego z prawem zatrzymania lub aresztowania w przypadku niepodporządkowania się wydanemu zgodnie z prawem orzeczeniu sądu lub w celu zapewnienia wykonania określonego w ustawie obowiązku; c) zgodnego z prawem zatrzymania lub aresztowania w celu postawienia przed właściwym organem, jeżeli istnieje uzasadnione podejrzenie popełnienia czynu zagrożonego karą lub jeśli jest to konieczne w celu zapobieżenia popełnieniu takiego czynu lub uniemożliwienia ucieczki po jego dokonaniu; (...)* art. 7. ust. 1. (*Nikt nie może być uznany za winnego popełnienia czynu polegającego na działaniu lub zaniechaniu działania, który według prawa wewnętrznego lub międzynarodowego nie stanowił czynu zagrożonego karą w czasie jego popełnienia. (...)*). art. 17. (*Żadne z postanowień niniejszej Konwencji nie może być interpretowane jako przyznanie jakiegokolwiek Państwu, grupie lub osobie prawa do podjęcia działań lub dokonania aktu zmierzającego do zniweczenia praw i wolności wymienionych w niniejszej Konwencji, albo ich ograniczenia w większym stopniu, niż to przewiduje Konwencja*).

- rażąca i oczywista obrazę przepisów Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych otwarty do podpisu w Nowym Jorku dnia 16 grudnia 1966 r. (Dz. U. z 1977 r. nr 38, poz. 167):

art. 2. ust. 1. (*Każde z Państw-Stron niniejszego Paktu zobowiązuje się przestrzegać i zapewnić wszystkim osobom, które znajdują się na jego terytorium i podlegają jego jurysdykcji, prawa uznane w niniejszym Pakcie (...)*), art. 7. (*Nikt nie będzie poddawany torturom lub okrutnemu, nieludzkiemu albo poniżającemu traktowaniu lub karaniu (...)*), art. 9. ust. 1. (*Każdy ma prawo do wolności (...). Nikt nie może być pozbawiony wolności inaczej, jak tylko na zasadach i w trybie ustalonym przez ustawę*), art. 26 (*Wszyscy są równi wobec prawa (...)*).

- rażąca i oczywista obrazę przepisów Ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 1960 r. nr 30, poz. 168 z późn. zm.):

Art. 9 (*Organy administracji publicznej są obowiązane do należytego i wyczerpującego informowania stron o okolicznościach faktycznych i prawnych, które mogą mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków będących przedmiotem postępowania administracyjnego. Organy czuwają nad tym, aby strony i inne osoby uczestniczące w postępowaniu nie poniosły szkody z powodu niezajomości prawa, i w tym celu udzielają im niezbędnych wyjaśnień i wskazówek*) i art. 11. (*Organy administracji publicznej powinny wyjaśniać stronom zasadność przesłanek, którymi kierują się przy załatwieniu sprawy, aby w ten sposób w miarę możliwości doprowadzić do wykonania przez strony decyzji bez potrzeby stosowania środków przymusu*) – w decyzji brak jest przytoczenia treści przepisów, jak też pomyłony jest Dziennik Ustaw w którym ogłoszono Kodeks postępowania administracyjnego, z Dziennikiem Ustaw, w którym zamieszczona jest jego nowelizacja.

A nadto, nałożenie mandatu w celu wymuszenia podporządkowania się przepisom kolidującym z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP **wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 191 par. 1 k.k., art. 231 par. 1 k.k. i art. 256 § 1 k.k.**

Dlatego wnoszę o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości oraz o ściganie sprawcy za popełnione czyny karalne.

Jednocześnie przypominam, że zgodnie z art. 304. par. 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego (Dz. U. 1997 Nr 89 poz. 555 z późn. zm) *Institucje państwowe i samorządowe, które w związku ze swą działalnością dowiedziały się o popełnieniu przestępstwa ściganego z urzędu, są obowiązane niezwłocznie zawiadomić o tym prokuratora lub Policję oraz przedsięwziąć niezbędne czynności do czasu przybycia organu powołanego do ścigania przestępstw lub do czasu wydania przez ten organ stosownego zarządzenia, aby nie dopuścić do zatarcia śladów i dowodów przestępstwa.*

W walce o swoją wolność korzystasz z owoców naszej własności intelektualnej. Odwdzięcz się wspomagając naszą inicjatywę. Wpłać dowolną kwotę na zrzutkę <https://zrzutka.pl/h266xv> Bardzo prosimy udostępniaj tą zrzutkę gdzie tylko możesz. Walczymy o tą samą sprawę.

Uzasadnienie

Państwowy Powiatowy Inspektor Nadzoru wydał swoją decyzję na podstawie art. 5 ust. 1 pkt. 4 w zw. z art. 10 ust. 1 pkt. 3 ustawy z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. z 2019 r. poz. 59 z późn. zm.), art. 46b pkt. 4, art. 48a ust. 1 pkt. 5, ust. 3 pkt. 1 i ust. 4 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu i zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. z 2019 r. poz. 1239 z późn. zm.), par. 24 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 sierpnia 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz. U. z 2020 r. poz. 1356 ze zm.) oraz art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. 1960 nr 30 poz. 168 z późn. zm.). Powiatowy Inspektor wskazał nieprawidłowo Dziennik Ustaw z 2020 poz. 256 z późn. zm. Skoro myli akt publikacji ustawy z aktem publikacji ostatniej jej zmiany, to współczuję.

Przeanalizujemy treść przepisów, na które powołuje się urzędnik w zaskarżonej decyzji – a których treści „zapomniał” zamieścić w niej:

Ustawa o Państwowej Inspekcji Sanitarnej:

Art. 5. 1. Do zakresu działania Państwowej Inspekcji Sanitarnej w dziedzinie zapobiegania i zwalczania chorób, o których mowa w art. 2, należy: 4) wydawanie zarządzeń i decyzji lub występowanie do innych organów o ich wydanie – w wypadkach określonych w przepisach o zwalczaniu chorób zakaźnych;

Art. 10. 1. Zadania Państwowej Inspekcji Sanitarnej określone w rozdziale 1 wykonują następujące organy: 3) państwowy powiatowy inspektor sanitarny, jako organ rządowej administracji zespolonej w województwie;

Ustawy o zapobieganiu i zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi:

Art. 46a. W przypadku wystąpienia stanu epidemii lub stanu zagrożenia epidemicznego o charakterze i w rozmiarach przekraczających możliwości działania właściwych organów administracji rządowej i organów jednostek samorządu terytorialnego, Rada Ministrów może określić, w drodze rozporządzenia, na podstawie danych przekazanych przez ministra właściwego do spraw zdrowia, ministra właściwego do spraw wewnętrznych, ministra właściwego do spraw administracji publicznej, Głównego Inspektora Sanitarnego oraz wojewodów:

- 1) zagrożony obszar wraz ze wskazaniem rodzaju strefy, na którym wystąpił stan epidemii lub stan zagrożenia epidemicznego,*
- 2) 2) rodzaj stosowanych rozwiązań – w zakresie określonym w art. 46b – mając na względzie zakres stosowanych rozwiązań oraz uwzględniając bieżące możliwości budżetu państwa oraz budżetów jednostek samorządu terytorialnego.*

Art. 46b. W rozporządzeniu, o którym mowa w art. 46a, można ustanowić: 4) obowiązek poddania się badaniom lekarskim oraz stosowaniu innych środków profilaktycznych i zabiegów przez osoby chore i podejrzane o zachorowanie;

Art. 48a.

1. Kto w stanie zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii nie stosuje się do ustanowionych na podstawie (...) art. 46b nakazów, zakazów lub ograniczeń, o których mowa w: 5) art. 46b pkt. 4, podlega karze pieniężnej w wysokości od 5000 zł do 10 000 zł.

3. Kary pieniężne, o których mowa w: 1) ust. 1, wymierza, w drodze decyzji administracyjnej, państwowy powiatowy inspektor sanitarny i państwowy graniczny inspektor sanitarny;

4. Decyzja w sprawie kary pieniężnej podlega natychmiastowemu wykonaniu z dniem jej doręczenia. Decyzję tę doręcza się niezwłocznie.

W walce o swoją wolność korzystasz z owoców naszej własności intelektualnej. Odwdzięcz się wspomagając naszą inicjatywę. Wpłać dowolną kwotę na zrzutkę <https://zrzutka.pl/h266xv> Bardzo prosimy udostępniaj tą zrzutkę gdzie tylko możesz. Walczymy o tą samą sprawę.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 sierpnia 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii:

par. 24 1. Do odwołania nakłada się obowiązek zakrywania, przy pomocy odzieży lub jej części, maski, maseczki, przyłbicy albo kasku ochronnego, o którym mowa w art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 110, 284, 568, 695 i 1087), ust i nosa:

1) w środkach publicznego transportu zbiorowego w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 14 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym, na statkach pasażerskich w żegludze krajowej w rozumieniu przepisów o bezpieczeństwie morskim lub statkach żeglugi śródlądowej, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej, przeznaczonymi lub używanymi do przewozu osób oraz w pojazdach samochodowych, którymi poruszają się osoby niezamieszkujące lub niegospodarujące wspólnie;

2) w miejscach ogólnodostępnych, w tym:

a) na drogach i placach, na terenie cmentarzy, parków, zieleńców, promenad, bulwarów, ogrodów botanicznych, ogrodów zabytkowych, plaż, miejsc postoju pojazdów, parkingów leśnych,

b) na terenie nieruchomości wspólnych w rozumieniu art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (Dz. U. z 2020 r. poz. 532 i 568) oraz na terenie takich nieruchomości o innych formach posiadania – chyba, że zostanie zachowana odległość co najmniej 1,5 m od przebywających w tych miejscach osób,

c) w zakładach pracy oraz w budynkach użyteczności publicznej przeznaczonych na potrzeby: administracji publicznej, wymiaru sprawiedliwości, kultury, kultu religijnego, oświaty, szkolnictwa wyższego, nauki, wychowania, opieki zdrowotnej, społecznej lub socjalnej, obsługi bankowej, handlu, gastronomii, usług, w tym usług pocztowych lub telekomunikacyjnych, turystyki, sportu, obsługi pasażerów w transporcie kolejowym, drogowym, lotniczym, morskim lub wodnym śródlądowym; za budynek użyteczności publicznej uznaje się także budynek biurowy lub socjalny,

d) w obiektach handlowych lub usługowych, placówkach handlowych lub usługowych i na targowiskach (straganach);

3) w trakcie sprawowania kultu religijnego, w tym czynności lub obrzędów religijnych, w budynku użyteczności publicznej przeznaczonym na potrzeby kultu religijnego oraz na cmentarzu

Kodeks postępowania administracyjnego:

§ 1. Organ administracji publicznej załatwia sprawę przez wydanie decyzji, chyba że przepisy kodeksu stanowią inaczej.

§ 2. Decyzje rozstrzygają sprawę co do jej istoty w całości lub w części albo w inny sposób kończą sprawę w danej instancji.

Należy podnieść, iż zgodnie z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej uchwalonej w dniu 2 kwietnia 1997 r. przez Zgromadzenie Narodowe, zatwierdzona w ogólnonarodowym referendum 25 maja 1997 r., ogłoszonej w Dz. U. z 1997 r. Nr 78, poz. 483, weszła w życie w dniu 17 października 1997 r., ostatnio zmienionej ustawą z dnia 7 maja 2009 r. o zmianie Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. 2009 Nr 114, poz. 946) *Ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw.* Zgodnie z uzasadnieniem prawomocnego postanowienie Sądu Rejonowego w Kościanie z dnia 8 czerwca

W walce o swoją wolność korzystasz z owoców naszej własności intelektualnej. Odwdzięcz się wspomagając naszą inicjatywę. Wpłać dowolną kwotę na zrzutkę <https://zrzutka.pl/h266xv> Bardzo prosimy udostępniaj tą zrzutkę gdzie tylko możesz. Walczymy o tą samą sprawę.

2020 r. II W 71/20 o odmowie wszczęcia postępowania o ukaranie za brak maseczki, przepisy dotyczące ograniczeń w przemieszczaniu się nie są zgodne z prawem i dlatego nie mają mocy powszechnie obowiązującego prawa na terytorium Rzeczypospolitej Polski. Wprowadzone zostały bowiem na zasadzie rozporządzenia, natomiast według konstytucji ich źródłem może być tylko ustawa. Ponadto, według sądu, powszechnie wprowadzony obowiązek noszenia maseczek łamie prawa i wolności konstytucyjne. Ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw – stanowi artykuł 31. Konstytucji Rzeczypospolitej Polski. Oznacza to, że wszelkie obostrzenia, które wprowadził Rząd, są niezgodne z prawem. Rozporządzenia nie są bowiem równoznaczne z ustawą. Miałyby jakąkolwiek moc sprawczą dopiero, gdyby wprowadzono stan wyjątkowy. Ustawa jest dokumentem prawnym, który musi przejść cały proces legislacyjny – przejść przez Sejm i Senat, aby na końcu została zwieńczona podpisem Prezydenta Rzeczypospolitej Polski. Rozporządzenie może wydać Rada Ministrów lub Minister. W uzasadnieniu powołanego postanowienia sędzia Agnieszka Olszewska zaznaczyła, że Brak jest podstaw pozwalających na tak daleko idącą ingerencję w prawa i wolności jednostki. Najważniejsze tezy uzasadnienia postanowienia Sądu Rejonowego są następujące:

! wprowadzenie zakazu przemieszczania się jest nielegalne, gdyż nastąpiło w rozporządzeniu z przekroczeniem ustawowego upoważnienia.

! brak jest podstaw prawnych do nałożenia rozporządzeniem obowiązku noszenia maseczki przez osoby inne niż chore i podejrzewane o zachorowanie.

! nie można za złamanie nakazów i zakazów karać z art. 54 k.w., gdyż „przepisy porządkowe”, o którym mowa w tym przepisie, nie mogą być rangi podustawowej.

! brak jest podstaw prawnych umożliwiających wprowadzenie zakazu przemieszczania się po terytorium RP bez wprowadzenia stanu wyjątkowego oraz umożliwiających ustanowienie powszechnego obowiązku zakrywania ust i nosa.

Tym samym, jako że w Polsce nie został prowadzony prawny obowiązek zasłaniania ust i nosa, nie zachodzą w sprawie żadne okoliczności uzasadniające nałożenie kary przez PPIS. Co więcej, bezpodstawne nałożenie kary ma charakter wymuszenia podporządkowania się normom zawartym w rozporządzeniach nieobowiązującym w polskim prawie – bowiem kolizyjnym z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP. Zachodzą więc okoliczności uzasadniające wszczęcie przeciwko urzędnikowi postępowania karnego za czyn określony w art. 191 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (Dz. U. 1997 Nr 88 poz. 553 z późn. zm.) który stanowi, iż *Kto stosuje przemoc wobec osoby lub groźbę bezprawną w celu zmuszenia innej osoby do określonego działania, zaniechania lub znoszenia, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3*, w zb. z art. 231 § 1 tej ustawy, który stanowi iż *Funkcjonariusz publiczny, który, przekraczając swoje uprawnienia lub nie dopełniając obowiązków, działa na szkodę interesu publicznego lub prywatnego, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3*. W literaturze oraz judykaturze można odnaleźć pogląd, zgodnie z którym przez pojęcie groźby należy rozumieć nie tylko przemoc fizyczną, ale również przemoc psychiczną, która może polegać chociażby na zwykłym zaniechaniu czy też przymusie kompulsywnym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 września 1994 r., II KRN 159/94, OSNK 1994, Nr 9-10, poz. 61 z glosą aprobowaną M. Surkonta, PS 1996, Nr 2, s. 81 i n.). W tym orzeczeniu chodziło o sytuację wywierania przemocy przez postępowanie z rzeczą, powodujące wpływ na przebieg procesów motywacyjnych pokrzywdzonej osoby. Ze stanowiskiem o dopuszczalności formy przymusu psychicznego jako samoistnej postaci pojęcia „przemocy” z art. 191 § 1 kk identyfikuje się autor Komentarza do

W walce o swoją wolność korzystasz z owoców naszej własności intelektualnej. Odwdzięcz się wspomagając naszą inicjatywę. Wpłać dowolną kwotę na zrzutkę <https://zrzutka.pl/h266xv> Bardzo prosimy udostępniaj tą zrzutkę gdzie tylko możesz. Walczymy o tą samą sprawę.

Kodeksu karnego J. L. stwierdzając, że nie wszystkie postacie przemocy psychicznej mieszczą się w pojęciu groźby bezprawnej. Wystarczy bowiem wskazać zachowanie polegające na groźeniu popełnieniem wykroczenia, które nie stanowi ani groźby karalnej w rozumieniu art. 190 kk, ani nie mieści się w treści przepisu art. 115 § 12 kk. Ponadto przepis art. 191 § 1 kk stanowi ogólnie o przemocy więc na zasadzie *lege non distinguente* komentator przyjmuje, że chodzi o każdą postać przemocy, w tym psychicznej, która wykracza poza pojęcie groźby bezprawnej (red. M. Królikowski, R. Zawłocki, Kodeks karny. Część szczególna. Tom II. Komentarz do artykułów 222-316, wydanie 4, 2017, Legalis).

Nadmieniam, że faszyzm jest to doktryna polityczna powstała w okresie międzywojennym we Włoszech, sprzeciwiająca się demokracji parlamentarnej, głosząca totalitarne silne przywództwo, terror państwowy. Partia faszystowska nie licząc się z zasadami demokracji faktycznie rządziła. Funkcjonariusze partii pełnili jednocześnie funkcje państwowe, ograniczone zostały swobody obywatelskie. W mojej ocenie dokładnie tak samo próbuje działać obecny Rząd i przedstawiciele Prawa i Sprawiedliwości. Jest to oczywiście wykroczenie poza normę z art. 13 Konstytucji RP, który stanowi, iż *Zakazane jest istnienie partii politycznych i innych organizacji odwołujących się w swoich programach do totalitarnych metod i praktyk działania nazizmu, faszyzmu i komunizmu, a także tych, których program lub działalność zakłada lub dopuszcza nienawiść rasową i narodowościową, stosowanie przemocy w celu zdobycia władzy lub wpływu na politykę państwa albo przewiduje utajnienie struktur lub członkostwa*. Zaś osoba lub urzędnik który usiłuje wymusić przestrzeganie rozporządzeń w zakresie wykraczającym poza granice ustawowe i noszące znamiona usiłowania zaprowadzenia w Polsce ustroju zakazanego konstytucyjnie, popełnia przestępstwo z art. 256 § 1 k.k. *zgodnie z którym Kto publicznie propaguje faszystowski lub inny totalitarny ustrój państwa (...) podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2*.

Co więcej, każdy sprzedawca w ramach walki z faszystowskimi metodami sprawowania władzy przez Rząd złożony z członków partii Jarosława Kaczyńskiego Prawo i Sprawiedliwość ma prawo umieścić w swoim sklepie oświadczenie o następującej treści:

**W TYM SKLEPIE ZAKAZANE JEST PROPAGOWANIE FASZYZMU POPRZEZ WYMUSZANIE
PODPORZĄDKOWANIA SIĘ ROZPORZĄDZENIOM W ZAKRESIE KOLIDUJĄCYM Z ART. 31 UST. 3
KONSTYTUCJI RZECZYPOSPOLITEJ.**

To jest Polska a nie III Rzesza Adolfa Hitlera.

**Wymuszanie urzędnicze zakrywania ust i nosa wyczerpuje znamiona przestępstwa
z art. 191 par. 1 k.k. w zb. z art. 231 par. 1 k.k. i art. 256 § 1 k.k. .**

W ocenie składającego odwołanie przyczyną zachowania urzędnika może być nie tyle nieznanostwo prawa – na pewno nie jest ignorantem – ale pragnienie wyładowywania na Osobie bezpodstawnie ukaranej frustracji wynikających z nieskutecznego zaspokojenia swoich potrzeb libidalno-seksualnych poprzez narcystyczno-sadystyczne postępowanie wobec osób trzecich. Dopuszczenie dowodu z opinii lekarza biegłego psychiatry pozwoli ustalić, czy przyczyną naruszeń norm prawnych jest jego stan zdrowia psychicznego. Być może zasadne jest poddanie go leczeniu psychiatrycznemu. Podejrzanie o zaburzenia psychiczne jest zasadne, ponieważ człowiek w pełni zdrowy psychicznie nie dokonuje czynów antyspołecznych i nie kieruje się agresją złośliwą. Osoba z zaburzeniami psychicznymi może nie być zdolna do pracy w administracji publicznej.

d/w:

1. Prokurator Generalny Zbigniew Ziobro - Prokuratura Krajowa
ul. Postępu 3, 02-676 Warszawa
2. Rzecznik Praw Obywatelskich - al. Solidarności 77, 00-090 Warszawa

W walce o swoją wolność korzystasz z owoców naszej własności intelektualnej. Odwdzięcz się wspomagając naszą inicjatywę. Wpłać dowolną kwotę na zrzutkę <https://zrzutka.pl/h266xv> Bardzo prosimy udostępniaj tą zrzutkę gdzie tylko możesz. Walczymy o tą samą sprawę.